

не я поглежда. И кафе видъ какъ се пие кратунка, но никой ѝ не даде капчица, устата ѝ ще изсъхнатъ отъ жажда, стомаха ѝ ще се спече. Въ село, щомъ чужденецъ прекрачи прага, даватъ му, каквото далъ и на тѣхъ Господъ. А тукъ, така ще си умрешъ отъ гладъ...

И кратунката наистина щѣше да умрѣ отъ гладъ, ако единъ день въ господарския домъ най-после не я забелязаха. Щѣха да идватъ гости, та слугинята и господарката се заеха да подредятъ. „Чакъ сега ще ме пустнатъ на свобода“ — оживи се кратунката, но каква бѣ изненадата ѝ, когато господарката, като се развъртѣ да види всичко въ редъ ли е, съглежда я въ дъното на шкафа и викна поразена:

— Ха!... Гинке, ма!... Какво търси тази кратуна тукъ?

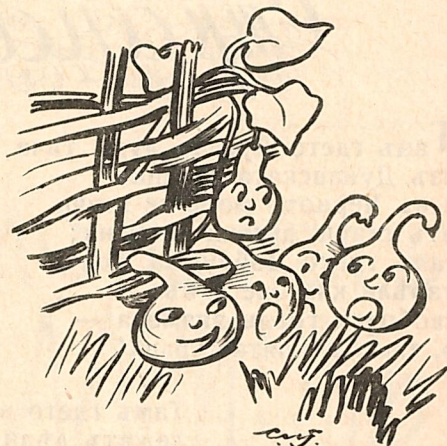
— Ама, Бубчо, госпожа...

— Махни я веднага оттукъ! — кимна госпожата и се отправи къмъ огледалото, като разбухваше накждрената си коса. Слугинята хвана кратунката за гушата и я занесе въ готварницата. Тукъ бѣше вече по-друго. Замириса ѝ на село. Тя видѣ тукъ, какъ се готви на електрика, какъ се глади съ електрическа ютия, и още много нѣща щѣше да види, ако слугинята на заранѣта, като я ритна по корема, та примрѣ, не понечи да я метне навънъ. Но тъкмо да я хвърли, едно чираче, което отиваше на работа, ѝ се примоли от-доле съ протегнати ржце:

— Не я хвърляйте, госпожице, дайте ми я!

Така кратунката се спаси отъ явна смъртъ. Чирачето я носѣше и оглеждаше, като свое родно братче. Отпустна се и кратунката въ ржцетѣ му, попукани и здрави.

Забрави накжде я носи то, сега гледаше само голѣмия градъ и пулѣше очи — трамваи сж плъзнали като зелени смокове изъ улицитѣ. Автомобили като костенурки по площадитѣ и стражари, толкова много стражари кратунката не бѣше виждала. Искаше ѝ се да попита защо сж, кого пазятъ и отъ какво, но бѣше ѝ неудобно да смушава новия си господаръ. Видѣ деца, да ги каратъ майкитѣ имъ въ колички, а не като на село въ люлки, и още много чудни нѣща видѣ тя, докато най-после момчето я занесе въ работилницата, гдето бѣше чиракъ. Кратунката се изплаши изпърво отъ тия машини — какъ страшно брѣмчатъ моторитѣ, съскатъ трионитѣ, плющятъ каишитѣ. Главата ѝ се замая, сърдцето ѝ щѣше да се пукне, щѣше да се задуши отъ тоя мирисъ на сажиди и кюмюръ. Добре, че единъ день момчето я

грабна и я понесе далечъ отъ тоя адъ, гдето хората сж черни като дяволи. Едва когато излѣзоха вънъ отъ града, и едно широко поле се зелна предъ очитѣ ѝ, тя раз-